

desember 1979

<i>Om krisa i partiet</i>	2
<i>Om 1.mai 1980</i>	3
<i>Rehabiliteringer</i>	5
<i>Om den demokratiske sentralismen i partiet</i>	5
<i>Føl omsorg for Røde Pionerer!</i>	6
<i>Trekk ikke krefter ut av Rød Ungdom</i>	7
<i>Skal vi legge ned ungdomsforbunda?</i>	8
<i>Kommentar til PS's valgartikkel</i>	9
<i>Svar til Randi om valget</i>	9
<i>Hva bør RV bli?</i>	11
<i>Hvorfor så få kvinner i ledende organer?</i>	12
<i>Magnus følger opp fra TF-oktober</i>	14
<i>Pål Sten an svarer Magnus</i>	15
<i>Spørsmål til Sten</i>	16
<i>Steigan svarer på spørsmåla</i>	16
<i>Om krisa i partiet</i>	17
<i>Kampen mot alkohol i m-l-rørsla</i>	19
<i>Forsvar for måteholdslinja</i>	20
<i>Klipt og forkorta</i>	22

LEDER:

Om krise i partiet

I 1979 har deler av partiet vært prega av krise. Det har vært mye diskusjoner i partiet om omfanget og årsakene til krise. SK vil avvise at det finnes en allmenn krise i partiet. Noen områder har vært virkelig ramma av krise, mens det på andre områder har vært problemer. Samla så har vi hatt en god del problemer som delvis henger sammen som har slått til samtidig.

Krise i partiet har ikke slått jamt ut over hele landet, det har vært store forskjeller fra distrikt til distrikt.

I et vedtak fra SK har de slått fast fem områder de mener er kriseramma: -plankrise (oversentralisering), -økonomisk kollaps i bedriftene, -ideologisk krise, -tillitskrise (problemer med den demokratiske sentralismen) og -organisatorisk krise i deler av partiet. Når vi snakker om krise på disse områdene så er det sånn at problemene er blitt så store at vi ikke kan fortsette på samme måte som før.

Kriseområdene blir ikke nærmere beskrevet her, det siste kapitlet i beretningsforslaget behandler dette.

Noen mener at SK er seint ute med å analysere krise i partiet og til å komme med sjølkritikk for feila de er ansvarlig for. Det er noe riktig i dette, SK har vært seint til å ta ledelsen, men viktigere er at krise i partiet er svært sammensatt, og det har vært et komplisert materiale å analysere. Og viktigst: viss SK hadde lagt opp til en innadretta granskingsbevegelse for å drive kritikk og sjølkritikk ville det ha gått på bekostning av annet politisk arbeid som f.eks. valgkampen, Alta-Kautokeino-vassdraget, lokal kamp osv.

Representantene fra partiets distriktsstyrer som har vært samla på kurs gir uttrykk for et tilsvarende syn i den uttalelsen som er referert i dette nummeret av TF. De sier: «Konferansen tror ikke på at store kampanjer, kritikkbevegelser eller særskilte partidiskusjoner nå, utover de som er planlagt i forbindelse med landsmøtet, vil løse krise i partiet. Konferansen er mot at sånne kampanjer blir iverksatt nå. Problemene i partiet må løses over lengre sikt og ved å ta område for område.»

Dette standpunktet bygger på mange års erfaringer fra interne diskusjonskampanjer og på en analyse av situasjonen i partiet og i klassekampen. Diskusjonene av beretninga vil dekke det viktigste behovet for indre debatt og kritikk. Forøvrig må problemene løses under marsjen, mens vi stadig bedre utfører de oppgavene vi er skapt for å løse i klassekampen.

Arbeiderklassen og partiet vil bli stilt overfor mange store utfordringer i tida som kommer. Det er partiets plikt å rette oppmerksomheten utad mot disse utfordringene og gi retningslinjer for hvordan klassekampen skal føres. Noen av de viktigste utfordringene på kort sikt blir å delta i den faglige kampen under tariffoppgjøret og i kampen mot boligdyrtid og sosial nedrustning. Partiet kan bare vise seg som et revolusjonært klassekampparti ved å delta for fullt i denne kampen og spille en ledende rolle i den. Vi har ikke råd til å grave oss ned i en indre korrigeringsbevegelse i en slik situasjon, og en slik bevegelse vil heller ikke løse våre problemer, som f.eks. lav prioritering av det faglige arbeidet.

Ved å peke på fem områder for krisa er sentralkomiteen også i ferd med å lage en plan for å komme ut av krisa. Ett av de vanskeligste problemene i dette arbeidet er å finne fram til en riktigere og bedre planmodell. Det er imidlertid enighet om å bryte med de oversentralistiske planene. Vi må utvikle og oppmuntre til lokal sjølstendighet, samtidig som vi har sentrale planer av en ny type. Vi ser gjerne at det blir fort en debatt her i TF om hvordan slike planer bør se ut.

Den økonomiske krisa er løst for Klassekampens vedkommende og sentralkomiteen har en konkret plan for å løse de resterende problemene i økonomien på en slik måte at vi i løpet av rimelig tid vil ha lagt den økonomiske krisa bak oss.

Tillitskrisa i partiet og problemene i samband med den demokratiske sentralismen må blant annet løses gjennom landsmotediskusjonene. Landsmotets oppgave må være å konsolidere partiet slik at det kan ta fatt på den neste landsmøteperioden på grunnlag av en sterkere enhet i partiet.

Den organisatoriske krisa skal ikke løses ved en omorganiseringsskampanje, men ved skrittvis organisatoriske tiltak som er tilempa de lokale forholda. Tiltak som vil bli brukt er opprettelse av faglige bransjeledelser der det er ønskelig, større avdelinger der det passer, tilbakeføring av kader til lokalt arbeid osv. Den skal også løses gjennom bedre skolering i organisasjonsspørsmål, i første omgang blant kamerater på distrikts- og underdistriktsnivå. Den organisatoriske krisa skal løses på en slik måte at partiet er bedre egna til å lede klassekamp.

Den ideologiske krisa er ikke noe entydig begrep, men kan blant annet knyttes til de svære splittelsene og linjeendringene i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Det mest konstruktive utgangspunktet for å løse slike ideologiske problemer er at vi blir dyktigere til å utforme vår egen strategi og taktikk for kampen i Norge slik den vil arte seg i åttiåra. Dette krever debatt om politiske spørsmål og grundigere analyser av det norske samfunnet enn dem vi har hatt til nå. Det betyr også at vi får fram medlemmenes kunnskaper og meninger om disse spørsmåla. En riktig løsning av denne krisa vil kunne høyne partiets nivå ganske kraftig.

Om 1. mai 1980

I neste nr. av TF vil vi presentere en mer helhetlig analyse av den taktiske situasjonen foran 1. mai 1980. Her vil vi bare kort presentere noen momenter som kameratene kan tenke på og arbeide med for 1. mai-forberedelsene begynner for alvor.

I utgangspunktet ser det ut som om 1. mai 1980 kan bli mer komplisert enn tidligere, samtidig som det ser ut til at det kan eksistere større taktiske muligheter. Vi skal peke på noen faktorer:

I fagbevegelsen vil kampen omkring tariffoppgjøret stå sentralt. Murringa i rekkene kan ha slått over i kamp. Det er allerede stor motstand mot kombioppgjør og lønnsnedslag langt opp i LO-apparatet. På grunnplanet ser det ut til at folk er mer villige til å slåss enn de har vært under lønnsstoppen. Samtidig ser vi at NAF og staten legger opp til en konfrontasjonspolitik overfor grunnplanets krav og at LO-ledelsen desperat forsøker å vinne gehør for «måtehold» og knebling av den faglige kampen. Sann sett kan den faglige situasjonen være mer spent enn på lenge.

Miljøkampen har kommet opp på et nytt nivå med sameaksjonen. Kampen om Alta-Kautokeino står foran en ny runde til våren, det samme gjelder andre

utbyggingssaker. Proveboring i nord skal etter planen startes neste år, og protestene er i ferd med å øke. Kan bli stor sak 1.mai.

Virkningene av statsbudsjettet vil begynne å merkes. Den økonomiske krisa i kommunene er plutselig blitt langt alvorligere enn før og rammer mange flere. Virkningene på arbeidsplassene, daghjembygginga, strømpriser, helse og sosiale tilbud, idrettsanlegg osv. ser ut til å bli svære.

Kampen mot rasismen og fascismen har vært viktig i 79 og ser ut til å spille en stadig viktigere rolle. Statens rasistiske invandringspolitikk blir møtt med motstand av stadig fler.

Internasjonalt vil kampen mot Vietnams okkupasjon av Kampuchea fortsette og dermed også mulighetene for å forklare Sovjets rolle. I massene vil atomopprustinga i Europa bety mye. Dette vil også være revisjonistenes sterkeste kort. Vårt behov for å avsløre Sovjets aggresjonspolitikkk blir ikke mindre, men større. Konfliktene i Midt-Østen kan bli mye skarpere, slik at de også virker inn på situasjonen i Norge.

Faglig 1. maifront må i denne situasjonen være vår hovedtaktikk og vi må gå utfra at det vil gjelde de aller fleste stedene.

I 79 deltok vi i samorg - arrangementer 9 steder på et godt grunnlag. Mulighetene for at det kan bli flere slike situasjoner i 1980 er store. For at vi skal kunne delta i og støtte slike arrangementer må de rette seg klart mot regjeringas krisepolitikk og ikke være plattform for sosialimperialismen. En grundigere drøfting av dette får vi gjøre neste gang.

Vi ser en fare for at revisjonistene kan utnytte motstanden mot NATOs opprustning til å lage pro-sovjetiske arrangementer som har en del progressive innenrikspolitiske paroler. Vi må gardere oss mot det ved at f.eks. fagforeninger tidlig formulerer paroler som retter seg både mot Sovjets og NATOs opprustning og som krever Vietnam ut av Kampuchea.

Fagforeningene er gjerne ganske tidlig ute med å behandle sine opplegg for 1.mai. Dette gjelder også samorgene. Derfor er det viktig at vi har et opplegg tidlig.

I midten av november sto det en debattartikkel i KK om 1.mai som innholdt en del riktig og en del feil, men som absolutt var interessant. Det er riktig at vi med hell kan bruke kortere tid på sjøve massemobiliseringa. I 1980 er påsken slutt 8.april. Det gir oss tre uker til 1.mai. Da passer det å sette inn en langspurt for 1.mai blant folk flest.

Men for at vi skal få til det må forarbeidet være klart til påske. Vi må være tidlig klar med taktikken, opprettelsen av komiteen må ha skjedd tidlig, ivitasjoner til masseorganisasjoner og fagforeninger må sendes tidlig, og det politiske opplegget for tilslutning fra disse må være klar.

Hele strukturen i 1.mai - opplegget må være klart med seksjonsledelser og politisk opplegg og ferdig organisert. På den måten må alt være klappet og klart til massenobiliseringa starter for fullt.

DETTE NR AV TF er tynnere enn normalt. Det skyldes ganske enkelt at det er mye annet materiale som også skal ut denne gangen: forslag til beretning fra SK og et bilag til TF. Det betyr i sin tur at en del innlegg som vi gjerne skulle hatt med ikke kommer med. Noen av disse må stå over til neste gang. Innsendere som vil bli vurdert i forhold til neste nr. får ikke direkte svar fra red. nå. I den grad vi makter det skal alle refuserte innsendere få svar fra redaksjonen. Normalt sendes svar/avslag osv. ut sammen med bladet.

Redaksjonen.

REHABILITER- INGER

I arbeidet med å rette på en del feil i partiet må vi legge vekt på å korrigere feil som er gjort overfor enkeltpersoner. Rundt om i partiet finnes det en del kamerater som føler seg urettferdig behandla på ett eller annet tidspunkt. Etter at SKAU har undersøkt noen slike enkelttilfeller er det klart for oss at det avgjøres kamerater som har krav på rehabilitering. Vi har også rehabilitert folk som er blitt utriktig behandla, og nå sender vi ut denne meldinga for å oppfordre hele partiet til å være oppmerksom på dette problemet.

Det finnes kadre som har blitt utsatt for hard kritikk eller som det er blitt foretatt disiplinære forføyninger mot på uriktig grunnlag. Det finnes kamerater som har blitt fjerna fra tillitsverv fordi de var i opposisjon og som nå har vist seg å ha fått helt eller delvis rett. Det finnes også kamerater som har begått feil, men som har blitt dårlig behandla og ikke fått passende arbeidsoppgaver. SKAU ønsker å gjøre opp med sånne feil enten de er begått av partiledelsen eller lavere organer i partiet. Derfor ber vi alle kamerater som mener at de har krav på en eller annen form for rehabilitering om å kontakte SKAU, så skal vi behandle saka så raskt vi kan. Vi ber også kamerater som mener at de kjenner til saker der kamerater har blitt dårlig behandla av partiet om å rapportere dette. Vi ber også avdelingene og distriktsstyrene være oppmerksomme på dette problemet og skvære opp med dem det gjelder dersom de sjøl har gjort sånne feil.

Dersom vi får mange henvendelser av denne typen vil behandlinga ta litt tid, men vi tar sikte på å behandle sakene så raskt vi overhode er i stans til.

Kameratslig hilsen
SKAU.

OM DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN I PARTIET

For ei tid sida ble det holdt et sentralt organisasjonskurs for distriktsstyremedlemmer. Kurset behandla bl.a. krisa i partiet, distriktsstyrenes arbeid og den demokratiske sentralismen. Vi gjengir her deler av den uttalelsen som kursdeltakerne vedtok ved avslutninga av kurset.

DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN

Konferansen mener at det i dag finnes problemer og vanskeligheter med å praktisere den demokratiske sentralismen i partiet. Konferansen mener det eksisterer en ultra-demokratisk tendens i partiet og ungdomsforbunda. Før denne tendensen utvikle seg, truer den på lengre sikt det kommunistiske partiet med oppløsning. Denne tendensen er et gærnt svar på virkelige problemer. Det eksisterer idag problemer med demokratiet i partiet og feil i SKs planer og ledelse. Disse problemene er reelle og må løses. Men konferansen vil sterkt gå mot ei undergraving av den demokratiske sentralismen, enheten og disiplinen i partiet. Vi mener det må reises en politisk kamp mot slike tendenser, men vi vil advare sterkt mot moralisme og »pekefinger». Konferansen mener videre at det må dras ei skarp linje mellom demokrati og ultra-demokrati. Utviklinga av demokratiet er en nødvendig del av styrkinga av den demokratiske sentralismen, og den er nødvendig for å få satt en effektiv stopper for ultrademokratiske tendenser.

OM SENTRALE PLANER

Konferansen har kritisert oversentrali-

seringa i planlegginga og ambisjonsnivået i planene. Vi mener det er behov for sentrale planer. SK må formulere strategiske og taktiske planer med helhetlige målsettinger. Distriktsstyrene må gis større rolle i å utforme og tillemppe planene.

OM DIREKTIVER

Det er full enighet på konferansen om å opprettholde direktivretten. Vi oppfatter dette som en sentral del av den demokratiske sentralismen. Det er et stort problem idag at direktiver har kommet i miskreditt. Det har utviklet seg en stil med å neglisjere eller bryte dem. Alle uenigheter med direktiver må rapporteres i samsvar med vedtektene. Lavere organer og enkelte kamerater må ta ansvaret når direktiver brytes. Det må strammes opp hvordan direktiver lages, hva som er direktiver, oppfordringer og redegjørelser. Mengden av direktiver må begrenses for å opprette respekten.

OM GRUNNORGANISASJONENE

En viktig del av partikrisa er at grunnorganisasjonene ikke fungerer. Grunnorganisasjonene har i lengre tid vært undervurdert som kjerna i partiet. Sjølstendigheten i grunnorganisasjonene må styrkes og de må ha langsiktige planer for å løse sine særegne oppgaver.

OM PARTIKRISA

Konferansen tror ikke på at store kampanjer, kritikkbevegelser eller særskilte partidiskusjoner nå, ut over det som er planlagt i forbindelse med landsmøtet, vil løse krisa i partiet. Konferansen er mot at sånne kampanjer blir iverksatt nå. Problemene i partiet må løses over lengre sikt og ved å ta område for område.

FØL OMSORG FOR RØDE PIONERER!

Kameratene som arbeider i Røde Pionerer føler at de møter unødvendig mye motstand. De føler at de ikke får nok støtte fra partiet, dels møter direkte fra partiet og partikamerater rundt omkring. Vi må føle et klart ansvar for Røde Pionerer. Derfor må vi ta denne kritikken alvorlig.

Hva slags motvind møter kameratene og Røde Pionerer?

- En nedvurdering av arbeidet som drives i Røde Pionerer («hva er vitsen med å drive ungene», «oppnår dere egentlig noe, hører aldri fra dere» osv.),
- En tendens til at kamerater som arbeider i Røde Pionerer blir pålagt andre oppgaver og må slutte i organisasjonen,
- En tendens, særlig blant partimedlemmer, til å være skeptiske til å la deres

egne unger bli med i Røde Pionerer.

Sammen med denne negative tendensen finnes det klart positive tendenser, støtte til organisasjonen, osv. Bildet er på ingen måte bare negativt. Det er også naturlig at det oppstår strid om mål og metoder i ungearbeidet. Det vi imidlertid vil peke på her, er en tendens til å ikke behandle Røde Pionerer med den *respekt* som vi bør vise enhver organisasjon som arbeider for et progressivt formål. Organisasjonen drives med ekstremt små krefter, resultatene kan derfor heller ikke bli spesielt store i første omgang. På mange måter må det også gjøres et bokstavelig talt pionerarbeid for å utvikle ungepolitikk, arbeidsmetoder, mm. Det kreves mye konstruktiv kritikk, forslag til konkret politikk, osv. Dette tror vi kameratene i Røde

Pionerer setter stor pris på. Derimot føler de at mye kritikk er bare negativ og ikke egnet til å hjelpe dem til å løse problemer.

Vi ønsker derfor å be partikameratene om å vise den nødvendige omsorg og respekt for Røde Pionerer. Det betyr *ikke* å la være å kritisere eller å sette i gang med storstilt omprioritering av lokale planer. På ingen måte. Det betyr ganske enkelt:

1. å vise positiv interesse for arbeidet som Røde Pionerer driver,

2. Legge fram kritikk og forslag til politikk,

3. støtte kamerater som arbeider i Røde Pionerer og ikke gjøre det umulig for dem å arbeide der.

Det er en stor oppgave å utvikle et forsvarlig grep om unge- og ungdoms-arbeidet. Det har strategisk betydning. Arbeidet som Røde Pionerer driver er ett lite, men viktig bidrag. Det fortjener støtte.

Kameratslig hilsen

Håvard

-på oppdrag fra SKAU.

TREKK IKKE KREFTER UT AV RØD UNGDOM!

Rød Ungdom har ikke bare hatt landsmøte. De har også arrangert en gymnas-konferanse i november. Det deltok gymnasiaster fra store deler av landet. Rød Ungdom-ledelsen er bra fornøyd med konferansen. De ser på den som en god start på gymnasarbeidet og skole-arbeidet som - i følge vedtak på lands-møtet - nå skal prioriteres kraftig opp.

Gymnaskonferansen vedtok å rette en appell til AKP(m-l)s ledelse og medlemmer over hele landet. Den er kort og går rett på sak:

»Kjære AKP(m-l)!

Ikke trekk ut kadrene og ungdomslederne av Rød Ungdom. Vi trenger dem og dere trenger oss. Hilsen Rød Ungdoms gymnas-konferanse.»

Det er all grunn til å støtte gymnas-konferansens appell. Vi vil understreke følgende:

- Landsmøtet i Rød Ungdom betyr at mulighetene for en ny giv i ungdoms-arbeidet er større enn på ganske lenge. Feilaktige linjer er i ferd med å bli retta på, for eksempel den skadelige nedpriori-tering av »venstre»-holdninga til skole- og

gymnasarbeid. Rød Ungdom ledelsen arbeider hardt for å gjøre organisasjonen drastisk mer utadretta og lettere for ungdom å komme i kontakt med. De er sterkt opptatt av å fostre svært mange eksterne ungdomsledere. Ledelsen er sjøl uttrykk for et generasjonsskifte, yngre ledere med mer naturlig grunnlag i ungdomsmiljøer. Dette er en svært positiv utvikling.-

Denne utviklinga må vi i partiet ikke legge kjelker i veien for. Vi kan odelegge *svært* mye ved at vi trekker ut kamerater som arbeider i Rød Ungdom, overfører RU-kamerater til partiarbeid eller legger ned RU-lag. Å vise respekt for Rød Ungdom nå betyr blant annet å være uhyre forsiktig med å svekke RU ved å trekke ut krefter fra RU.

SKAU har tidligere sendt et direktiv til partiets distriktsstyrer som nettopp understreker dette. Kader, ungdomsledere eller RU-medlemmer skal *ikke* - uten at det foreligger enighet med RU lokalt (lag eller distriktsstyre) trekkes ut av RU og over i partiet. Oppstår det uenighet som ikke lar seg løse, skal saken behandles og

avgjøres av partiets sentrale ledelse, etter konsultasjoner med RUs ledelse. Vi understreker dette også her slik at alle medlemmer i partiet skal være kjent med innholdet i direktivet.

Med dette direktivet mener vi sjølsagt ikke å låse fast enhver kamerat i RU for alltid. En 29-åring med tre unger, liten naturlig kontakt med ungdom og med muligheter for å gjøre en god jobb i partiet, skal sjølsagt ikke låses fast til å bli en »fossil» i RU! Den naturlige overgangen fra RU til AKP(m-l) må sjølsagt gå sin gang. Det vi vil understreke så sterkt vi kan, er at *vilkårlige* overføringer fra RU og overføringer som RU er uenig i, ikke skal skje før enighet lokalt er oppnådd mellom RU og partiet. Vi veit at partiavdelingene lokalt har stort behov for å

styrke seg sjøl. Ofte er det riktig å overføre kamerater fra RU til partiet. Ofte er det feil også. Vi får dessverre ganske mange rapporter om at partiet lokalt har overført RU-kamerater til partiarbeid og vekk fra RU uten at RU sjøl engang har fått være med på å diskutere spørsmålet. En slik praksis kan vi *ikke* tillate.

Støtt opp om den positive utviklinga i Rød Ungdom. Vis respekt for RU-medlemmene, trekk ikke ut kamerater av RU uten at parti og ungdomsforbund er enige. Dette vil styrke RU, det vil styrke det positive forholdet mellom RU og partiet som bør eksistere. Og det vil til syvende og sist styrke partiet også.

Kameratslig hilsen
SKAU.

Debati SKAL VI LEGGE NED UNGDOMSFORBUNDA?

I TF for oktober står det i lederen: »Spesielt vil vi peke på at vi har for få ungdommer i partiet. Innrettinga på grunnsirkelen bør være å trekke med unge folk på disse. Å få inn ungdommer i partiet vil være med på å sikre vitaliteten i partiet.»

Ungdomsforbundas behov, RU og NKS's behov, blir ikke nevnt overhodet.

Hvorfor?

Jeg kjenner RUs situasjon godt. Gjennomsnittsalderen er altfor høy. Medlemstilgangen av yngre folk (under 20) er mindre enn minimal. I en av storbyene er omtrent 25 % av medlemmene i RU også er medlemmer i partiet og har vært det ganske lenge.

Får ikke RU flere yngre folk som medlemmer vil RU ikke bare savne vitalitet, det vil langsamt tørke inn.

Altså: Både RU og partiet har enormt behov for ungt friskt blod - skal de sloss om de samme sjelene?

SAMME FEIL, MEN
FARLIGERE DENNE GANG

Ungdomskampanja til partiet var ingen suksess. En av årsakene var partiets

manglende tillit til og forståelsen av RUs rolle og betydning. Partiets medlemmer gikk direkte ut til ungdommen, satte igang noen aksjoner, men bare unntaksvis førte det til styrking av RU politisk og organisatorisk. Nå er det kadermangel i partiet. Derfor er det blitt et stort press på lokale RU-kader om å gå over til partiet. Noen steder går partiet lokalt inn for å legge ned RU osv. Mens forståelsen for et særegent ungdomsarbeid var relativt bra under kampanja er den på lavmål nå.

Derfor er innholdet i lederen farlig, og sjøl om overskrifta mi er vel drastisk, *kan* linja føre til: Noen flere unge, helt ferske folk til partiet, men et dødt RU. Kor siktig framgang, strategisk et enormt tilbakeskritt.

RU må bli et reservoir for partiet. RU må være en kommunistisk skole som planmessig og i samsvar med RUs situasjon rekrutterer folk fra RU.

Unntak finnes sjølsagt - særlig der det ikke (foreløpig) er grunnlag for egne RU-lag.

Jeg spør HB igjen - hva mener du er et rett forhold mellom partiets sirkelkampanje og vervinga til RU og NKS?

Anders.

KOMMENTAR TIL PS' VALGARTIKKEL

Jeg har lest artikkelen »Den politiske situasjonen i valgkampen og våre oppgaver», og jeg stusser ved deler av den. Derfor disse punktvis spørsmål til artikkelforfatteren PS:

Jeg er enig med deg i at det er et framskritt at RV gir svar på hva de revolusjonære mener om en del dagsaktuelle krav, men hvorfor kaller du dette »et dristig skritt framover»? Jeg kan ikke se at dette er spesielt *dristig*, mange partier har konkrete merkesaker (eks. SV).

Du slår ganske skråsikkert fast at dette er et godt redskap til å rotfeste RV som et revolusjonært alternativ i Norge. Jeg synes det er å bruke store ord - har du samlet erfaring på dette?

Du sier om årsaken til at vi har de konkrete sakene: »...nettopp fordi det norske folket er sterkt påvirket av parlamentariske illusjoner, kan vi ikke løse problemene ved almenne besvergelses mot sånne illusjoner. Vi er nødt til å komme folk i møte, gå inn for reformer og gjennom kamp for disse lære folk om

statens klassekarakter.»

Jeg synes du ved dette reduserer våre krav til en form for taktikk for å komme folk i møte. Det er vel ikke pga. folks parlamentariske illusjoner at vi i første rekke stiller disse kravene? - det er viktige krav. Dessuten har jeg oppfatta nettopp dette som en forskjell fra i fjor - at vi mener det er mulig å *oppnå* forbedringer, og at det i seg sjøl er bra.

DEN TAKTISKE SITUASJONEN

Er SV så splitta som du sier? Hvordan kan du si at SV i stor grad har spilt seg ut som alternativ - de får jo fremdeles mange ganger stemmene til RV?

Det er feil at folk vender DNA ryggen. Folk stemmer DNA *på tross* av deres arbeiderfiendtlige politikk. Det er *dette* vi trenger en analyse på.

Det du sier gir illusjoner om at det er lett å verve stemmer, og gir et galt bilde av den taktiske situasjonen.

Jeg tror vi mangler mer enn prikken over i'en.

Randi.

SVAR TIL RANDI OM VALGET

1. Du har rett i at vår dristighet (det at vi lagde dagskrav) ikke er noe fantastisk. Men AKP(m-l) har nå engang ikke klart å lage handlingsprogram etter at vi forkasta det gamle i 1975. Sånn sett var det jo litt dristig likevel.

2. »Rotfeste RV som et revolusjonært alternativ». Store ord kanskje. Men valgresultatet bekrefter i hvert fall at retninga i orda er riktig. 7,3 % i Odda er rotfesting god nok. Fra fem til tidobling av stemmetallet på fire år i noen viktige kommuner taler også sitt klare språk. Etter valget har

minst ei DNA-leda fagforening kontakta RVs kommunestyrerepresentant for å få oss til å legge fram foreningas krav i kommunestyret. Jeg trur faktisk at vi blir oppfatta mye mer som et alternativ nå enn for bare et par år sida.

3. OK for å være helt vitenskaplig skulle jeg sagt: »Vi må gå inn for reformer fordi vi ønsker å bedre massenes situasjon og fordi vi må komme dem i møte og la dem se klassestatens karakter gjennom sin egen praksis». Jeg trur ikke det jeg sa kunne misforstås dithen at jeg bare oppfatter

reformer som nødvendig for taktikken. Men om noen har oppfatta det sånn, la det hermed være dementert.

4. SV er så splitta at ungdomsforbundet saboterte valgkampen. SV er så splitta at mange i Oslo SV og »Hedemarks-geriljaen» ikke gadd å drive valgkamp for SV. SV fungerer i dag mer eller mindre som to partier, der de ulike fløyene har sine egne debattorganer osv. SV er ikke dødt av den grunn. Men det jeg skreiv hadde jeg dekning for. Jeg sa ikke at SV ikke kunne få stemmer. Jeg sa at »SV har i stor grad spilt ut seg sjøl som alternativ ved å gjøre seg til de grader til en utvekst på DNA». Meninga med dette var å peke på at SV sjøl stiller seg opp, ikke som alternativ til DNA, men som støttespillere til DNA. De argumenterer sånn at de har problemer med å forklare hvorfor de ikke er i DNA. (Det vil si Furre-fløya gjør det.)

Jeg ser nå at jeg sa for lite om DNA. Dette trenger vi å jobbe mer med. Men det er et faktum at DNA gjorde sitt dårligste valg etter krigen og at dette ga oss nye muligheter. Når jeg sa »arbeidere og fagforeningsfolk vender DNA ryggen», så er det sant, ikke for flertallet eller en stor del, men for ikke så helt få heller. Jeg vil vise til raseriet mot DNA i Arna, der gamle partitravere har rivi partiboka i filler.

5. Ditt innlegg er skrivi før valget. Du sier at jeg gir folk illusjoner om at det er lett å verge stemmer. Når det gjelder tall så overoppfylte valgresultatet mine ville forventninger. Eksternt sa jeg at vi ville være fornøyd med åtte plus to representanter. Internt har jeg antydte et samla tall på femten representanter i kommune-styrer og fylkesting. Vi fikk tjuefem. Det er derfor vanskelig å si at jeg har gitt folk overdrevne forestillinger om hva vi kunne oppnå. Derimot mener jeg at vi med en bedre valgkamp i Oslo burde ha klart to mandater. Etter det jeg har sett i resten av landet, tror jeg at det også er en ganske nøktern påstand.

PS

HVA

Det hersker en del forvirring i partiet om hva RV skal bli. Mange kamerater er bekymra for at RV skal erstatte AKP(m-l) i innenrikspolitikken. Andre er redde for at vi skal bygge opp organisatoriske apparater som det ikke finnes folk til å bære. Denne forvirringa er ikke det minste merkelig, og ingen behøver heller å være særlig engstelig over dem.

Taktikken med Rød Valgallianse a. AKP(m-l) og uavhengige sosialister har vært partiets hovedlinje ved valg siden 1973. Men det har hele tida vært så som så med alliansen. Inntil i år har RV vært mer eller mindre et dekknavn for partiet. De uavhengige sosialistene har ikke hatt en alliansepartners mulighet til å påvirke politikken verken ved valga eller i perioden etter et valg. I år er det annerledes. For første gang har vi tatt allianse-begrepet og de uavhengige sosialistene på alvor. Vi har holdt et RV-landsmøte og RV fortsetter å eksistere mellom valga, slik at det vil finnes organer der også de uavhengige sosialistene kan gjøre seg gjeldende. Og da viser det seg også at mange kamerater i partiet er uenige i dette som egentlig bare er en logisk konsekvens av den valglinja vi har hatt fra 1973. Det er en grei sak. De som er skeptiske til at RV skal fortsette burde kanskje være modige nok til å foreslå at vi skal forlate RV-modellen og stille opp reine partilister. Uansett så er det i alle fall bra at vi får opp diskusjonen nå.

Jeg er ikke helt sikker på hvilken vei vi skal følge i valgtaktikken framover. Men la meg antydte hvordan jeg har tenkt at vi kunne utvikle RV. Jeg ser for meg muligheten av at vi kan stå overfor en lengre fredelig periode der revolusjonen ikke vil stå på dagsorden. I en sånn periode ser jeg det som vår oppgave å samle krefter, vinne oppslutning og skaffe oss innflytelse over så store folkemasser

BØR RV BLI?

som mulig. Jeg har forestilt meg at vi i en slik situasjon kunne bruke de parlamentariske valga til det, og at vi kunne bygge opp en revolusjonær front med mange ulike tendenser i rundt partiet, som deltok sammen med partiet i valga. Dette oppfatter jeg som en taktikk for å knytte forbindelser til og komme på talefot med en uddifferensierte venstresida som i dag delvis er påvirket (men ikke kontrollert) av SV og DNA og som delvis er gått i passivitet. Dersom vi skal samle ulike revolusjonære og progressive krefter rundt partiet er vi nødt til å ha noe å gi dem, nemlig innflytelse. Vi kan ikke si: »Kom her og bli våre redskaper.» »Dere skal få være pynt på våre valglistor, men kom ikke og krev innflytelse.» En sann politikk ville isolere oss. Enten må vi si klart fra at det er vi som har makta og de kan få støtte oss hvis de vil, eller vi må tilby en allianse, men da må den også være reell. RV kan bli en sann front, kanskje. Men da må vi ikke gjøre RV mindre permanent enn nå, men mer permanent, mer reell og vi må være langt dristigere enn vi har vært. Kanskje det går an å tenke seg en strategi der vi bygger opp et revolusjonært valgparti rundt det kommunistiske partiet som en måte å trekke med oss folk på, en måte å vinne innflytelse på? Det er kanskje ikke gjort før, men så er det da heller ikke gjort noen revolusjon i et utvikla kapitalistisk og borgerlig-demokratisk land som vårt. For å tenke høyt: Sett at vi i denne valgperioden klarte å rive noen kommuniststyremedlemmer vekk fra SV eller DNA eller »upolitiske» lister. Kunne ikke da RV være en passende paraply for å samle slike folk rundt oss? Eller om vi vant over større grupper, slik SUF(m-l) i sin tid vant hele distrikter av AUF. Kunne ikke RV også i slike tilfeller være en bra måte å organisere slike folk sammen med partiet

på?

Jeg spørger kun, mitt kall er ei at svare - foreløpig. Jeg ønsker at vi kan få en mer langsiktig politikk for vårt parlamentariske arbeid og ikke rote oss ned i diskusjoner av de mest dagligdagse detaljene om dobbeltorganisering og allmøter. Slike problemer må vi også løse, men vi får ikke noen ordentlig skikk på dem før vi veit hvor vi skal. Sjøl mener jeg at det trengs en revolusjonær representant eller fler på tinget. Første sjanse blir i -81. Skal vi klare det, trenger vi å samle mye breiere enn det partiet aleine kan klare. RV-taktikken må også ses i lys av dette, sjøl om det aleine ikke kan avgjøre linja vår. Hva mener dere folkens? Dere fikk for dårlig tid til å diskutere linja før valget i -79, men nå skulle det være rikelig med tid til å diskutere linja for valget i -81/-83. Hva med å starte den diskusjonen her og nå?

Når vi fører denne diskusjonen må vi ikke glemme at vi idag har tatt på oss forpliktelser overfor uavhengige sosialister som deltok sammen med partiet i valget 1979 og bidro til den ganske pene seieren RV fikk da. Disse kameratene har krav på å bli tatt vare på på en skikkelig måte. Om det går to år til de hører fra oss igjen trur jeg vi må være forberedt på en ganske iskald skulder (og det vil vi ha fortjent.).

Kameratslig hilsen
Pål S
Valgansvarlig 1979.

HVORFOR SÅ FÅ KVINNER I LEDENDE ORGANER?

Dette intervjuet er klippt fra et lokalblad. I ingressen til intervjuet står det at bakgrunnen for intervjuet var at flere kvinner av praktiske grunner sa nei til å stille til valg til distriktsstyret, sjøl om deres avdelinger mente de hadde nivå til det. Kameratene jobber med kvinnespørsmål.

- *Kan du si litt generelt om hvordan det er for deg og de du jobber sammen med å jobbe i partiet?* - Det største problemet er at de fleste har unger - en del er enslige mødre, og vi er i full dags jobb. Derfor har vi hatt store problemer med å stable en ledelse for arbeidet på beina.

Hele situasjonen er et resultat av den særegne kvinneundertrykkinga! Det er vi som har ansvaret for og ofte den største delen av alt det praktiske som gjelder hjemmet. F.eks. stelle hus, lage mat, skaffe barnevakter, holde orden på økonomien, sørge for at ungene har tørt tøy til barnehagen neste dag osv. osv. Og så alt det en ikke får gjort da, som sliter minst like mye!

Det er rett og slett liten tid til overs når alt det er gjort.

- *Men dere har vel noen tid for dere sjøl, tid til politisk arbeid?*

- Joda, men ansvaret ligger alltid og gnager i bakhodet likevel. F.eks. ei jeg jobber sammen med som kom på at tøy hang ute til tork, da hun midt under møtet så at det begynte å regne. Så satt hun resten av møtet og lurte på om gubben så det eller om hun måtte begynne å bråtorke tøy når hun kom hjem om kvelden for at ungen skulle ha tørt tøy til neste morgen.

Eller jeg, f.eks., sitter nå og tenker på at unga er aleine hjemme og jeg burde egentlig være hjemme. Det er akkurat som om en kreves hele tiden andre steder.

Ut fra mine egne erfaringer mener jeg at generelt så sliter det *mer* på kvinner enn menn når en ikke får tatt seg av ungene slik en ønsker det. Det er fordi vi er oppdratt til å tenke slik, vi er oppdratt til å få dårlig samvittighet. Det er liksom vårt ansvar. Går noe galt faller skyldfølelser oftest på oss. Jeg tror ikke mannfolk se f.eks. jobber politisk går og sliter med slike tanker til daglig.

- *Mener du altså at samfunnet påvirker oss kvinner så vi undertrykker oss sjøl?*

- Ja, nettopp. I samfunnet må vi hele tida rettferdiggjøre oss sjøl i den rolla vi står i, det at vi har en jobb, det at vi er aktive politisk osv.

Det påvirker våre tanker og fører til at vi *sjøl* sliter med våre egne undertrykkende tanker.

Problemene ligger altså både hos meg sjøl og - samfunnet. Rettferdiggjørelsen min går da på at jeg må jobbe på grunn av økonomien, ikke fordi det i seg sjøl er en menneskerett å få jobbe. En mann må ikke rettferdiggjøre overfor seg sjøl at han jobber. Ikke i samfunnet heller, men vi møter det på stand: «Dere tar jobbene fra ungdommen». Alt dette er en del av den særegne kvinneundertrykkinga, det er ikke noe som er isolert til hvert enkel hjem.

- *Det må være ekstra vanskelig å være aktiv politisk?*

- Ja, det skal være visst! Der jeg kommer fra var holdningen at jeg bare kan skyld meg sjøl om jeg er sliten eller får problemer med ungene. Jeg sku bare ikke beklage meg, kvinner kan ikke få både i pose og sekk!

Men jeg kan også innrømme at jeg noen ganger tar på meg oppgaver for å komme meg litt vekk fra ungene. Flykter inn i politikken på en måte....

" - Hva gjør partiet for å få fram kvinnekadern?

- Personlig synes jeg det er fryktelig tungt å jobbe i partiet. For oss har det ofte vært sånn at vi har måttet ha diverse møter etter kl. 21.30 pga. store unger som ikke er i seng for, eller vi har måttet ha møter med småunger rundt beina. Da har hele dagen gått med til jobb, unger, middag, klesvask etc. Det kan være tungt nok å klare å omstille seg til møtet, men når vi attpåtil har hatt unger rundt beina med stadige avbrytelser, eller vi har måttet legge møtene så seint at vi nesten sovner før vi er i gang, ja da er politikken slitsom. Diskusjonene blir veldig amputerede - lite politiske. Vi klarer ikke alltid å følge tråden.

- Nå er det sikkert mange som tenker: Hvorfor ikke spørre andre om barnevakt?

- For det første så må vi avlive myten om at det er så lettvinnt å skaffe barnevakt. Det er ikke lettvinnt og som regel så ligger den jobben på oss. For det andre er det flere av de jeg jobber sammen med som ikke har råd til stadig vekk å ha barnevakt.

Nå kan vi spørre andre kamerater, det er riktig. Og jeg har fått hjelp flere ganger. Likevel kvier jeg meg ofte for å spørre andre kamerater, ikke fordi jeg mener at mennene er vrang (det er ungkarene jeg sikter til) og ikke vil sitte, men fordi jeg vet at de har veldig mye å gjøre og det blir alltid et spørsmål om prioritering. Og så ligger det en motsigelse i meg sjøl på dette: føler at jeg ikke skal bry andre med problemene, skal fikse det sjøl.

- Det må vel være en oppgave for partiet å løse kollektivt?

- Ja det er i alle fall galt slik det er nå: individuelle problemer, i ekteskapet eller for enslige. Samtidig er jeg imot at en hele tida skal belaste andre kadre med det og. For øyeblikket oppfatter jeg det slik i praksis at det at ganske mange folk etterhvert har fått unger er en belastning på partiet. Det viser seg i den konkrete planlegginga sentralt som jeg mener ikke tar utgangspunkt i virkligheta. Det er ikke tatt hensyn til at vi har unger, at det er en politisk oppgave å løse det på en bra måte og. Jeg mener hovedtendensen er å se

unga som et isolert barnevaktproblem.

- Men om barnevaktproblemet ble løst.....?

- Ja det løser jo ikke de særegne problemene for kvinnene, men det ville jo være en bra hjelp.

Det er klart at en rekke problemer i hjemmet ville være til stede like fullt. Og vi vil fortsatt stå igjen med problemet i partiet: Hvordan skal kvinnene få muligheter til å utvikle seg politisk til f.eks. å ta verv i DS uten å slite seg fullstendig ut? Jeg ser det som en veldig stor resurs for partiet å få kvinner inn i DS, kvinner med familie også, slik at vi kunne få stilt problemene skarpt i DS. Det kunne kanskje føre til noe når det gjelder planlegging. Ellers er jeg redd for at partiarbeidet i altfor stor grad blir lagt opp for »supermenn» og »superkvinner». Dersom planlegginga fortsetter som nå, med en haug viktige oppgaver hele tida, tror jeg det vil gå *spesielt* hardt ut over kvinnene på lengre sikt. Vi klarer ikke å henge med. Det er mye vi ikke har fått behandlet i vinter.

- Det du tar opp der gjelder jo også forholdet mellom kjønnene i partiet. Jeg synes det er en farlig tendens ute og går til å svart/hvitt-male. F.eks. jenter som skreiv i KK mot at mannfolk som undertrykte jentene sine skulle gå i 8.mars tog. Hva mener du om det?

- Ja, jeg er enig. Det er en farlig tendens til å svartmale mannen, liten vilje til å se framgang osv. Jeg tror det er veldig lett for kvinner når de tar opp kampen mot undertrykkinga av mannen, å gjøre overslag. Husk, det er mye følelser med i spillet. Men, den viktigste årsaken til at det blir slik, er at så lenge partiet ikke tar dette spørsmålet alvorlig, og da mener jeg virkelig alvorlig, så gjøres dette til en individuell kamp - og *den* er beinhard. Det må den jo bli med så mye frustrasjon-er som er ute og går.

Mannen må få hjelp av partiet til å skjonne vår situasjon. Og vi kvinner må få hjelp til å løse de praktiske problemene og til å ta kamp med en masse rare individuelle motsigelser som vi sitter inne

med. F.eks. fikse ideer om at huset må være blåst til enhver tid - ja i det hele tatt slike ideer som vi kvinner er spesielt preget av, som bunner i synet på unger, hus, hjem. Alt dette ligger som en klamp rundt foten på oss.

Vi må få en skikkelig diskusjon om hvordan vi skal løse noen av de problemene jeg har vært inne på. Vi venter ingen ideal-løsninger. Vi må ta utgangspunkt i det samfunnet vi lever i, åssen skal vi ta tiltak ut fra den situasjonen vi er i i dag?

MAGNUS FØLGER OPP FRA TF-OKTOBER

I TF for Oktober kritiserte jeg sentrale organ for tendenser som bryter med den demokratiske sentralismen. Påstanden ble begrunnet med eksempler fra min erfaringsverden, med den fare å bli oppfattet som »brønnfrosk». St. an gir meg i realiteten rett i kritikken. Men samtidig antyder han at jeg kritiserer enhver form for sentralisme. Først vil jeg ta opp »antydningene» til St. an.

BRUDD PÅ DEMOKRATIET

Poenget mitt var at sentrale organer sender ut saker til avdelingene, og ber om at avdelingene diskuterer dem og fatter vedtak og sender oppsummeringer tilbake til de sentrale organene innen bestemte frister. Når det gjaldt valgprogrammet, 1.mai og statsstøtta, så var poenget at de sentrale organene fattet vedtak før de hadde fått oppsummeringene fra avdelingene. Dette har gjort meg forbanna. Det inntrykket som sitter igjen er at det ikke spiller noen rolle hva avdelingene mener.

I TF for Oktober gjør Ste. an sjøl-kritikk (blir »etterpåkløkk») og sier valglinja fikk en udemokratiske behandling. Det var feil å ikke sende statsstøttesaka ut til diskusjon på et tidlig tidspunkt. Ste. an går ikke mot kritikken av 1.mai 1979. Han kan neppe gjøre det om han undersøker detaljene heller. Men det han svarer her får meg til å lure på om St. an har forstått poenget mitt. Mitt poeng var at sentrale organer alt for avdelingene hadde diskutert 1.mai, hadde bestemt linja og allerede hadde produsert løpe-

sedler m.m. Sterkt press fra avdelinger og aktivister tvang fram en annen linje, andre løpesedler m.m. St. an tar dette som et bevis på at demokratiet fungerer. St. an får ha meg unnskyldt, men jeg forstår ikke hans tankegang på dette punktet. Hva mener du egentlig?

Jeg håper nå at kritikken av disse tre konkrete sakene nå blir oppfattet som kritikk av tendenser til brudd på demokratiet, og ikke som kritikk av enhver form for sentralisme.

MOT ENHVER SENTRALISME?

Jeg er ikke mot enhver form for sentralisme. Jeg er for den demokratiske sentralismen. Jeg er mot byråkratisk sentralisme. Jeg er mot brudd på den demokratiske sentralismen. Derimot mener jeg det er mange problemer ved den demokratiske sentralismen. Hvordan skal forholdet mellom demokratiet og sentralismen være under de nåværende borgerlig-demokratiske forhold? Under krig eller illegalitet? Er det rett at SK-uten begrensninger kan endre landsmøtevedtatte programmer i nåværende situasjon? Flere slike problemer lurar jeg på. Så er det klart. Jeg skal ikke gå noe mer inn på det her enn disse antydningene.

Men det Ste. an gjør ved å antyde at jeg kanskje er mot enhver form for sentralisme, er, etter mitt syn, å avskjære og føre på villspor debatten om brudd på den demokratiske sentralismen og kritikk av sjølve prinsippet, mener jeg er ganske alvorlig. Konsekvensen må bli at skillet mellom kritikere i partiet og partifiender

blir utvisket.

Jeg forslo i innlegget mitt at avdelingene fikk bedre tid på diskusjoner og oppsummeringer. Søren støtter dette. Men legger til at alt «an ikke diskuteres. Les forslaget en gang til. Jeg har ikke foreslått at alt skal diskuteres. Langt mindre at vedtaket om Oktoberrevolusjonen i 1917 skulle ut til «høring». Jeg synes Søren her polemiserer mot «åpne dører».

I det hele tatt synes jeg Søren kunne svart mer konkret på kritikken og spart de fleste argumentene til en debatt om sjølve den demokratiske sentralismen. For Søren er jo enig i den konkrete kritikken. Ellers oppfatter jeg svaret som litt arrogant og selvsikkert. Men det er det bare kanskje jeg som mener?

Et spørsmål til slutt. I svaret til Bodil (og meg) om valgkampen sier du: «Du har rett i at partiet burde ha diskutert linja for kommunevalget, sånn at vi kunne bli enige på forhånd om denne linja. Etter å ha reist en del rundt i partiet for å legge fram denne linja, har jeg nemlig ingen som helst tvil om at partimedlemmene ville ha innsett behovet for kursendring. Årsaken til at det ikke blei noen slik diskusjon for linja i praksis var i ferd med å bli satt ut i livet, er dårlig planlegging.» Hvis Søren hadde vært i tvil om medlemmenes syn, skulle da partiet i tide ha diskutert valget? Glipp? Fanden på veggen? Linje?

Magnus.

PÅL SØREN SVARER MAGNUS:

STØRRE ENIGHET I SIKTE

Jeg trur at Magnus og jeg vil bli relativt enige når vi får gått denne saka noen runder til. (Ikke nødvendigvis i TF).

Vi er allerede enige til et visst punkt:

Partidemokratiet blei krenka i samband med diskusjonen om valglinja og statsstøtten. Når det gjelder 1.mai reserverer jeg meg foreløpig.

Så er det kanskje ulik oppfatning mellom oss to om når og åssen feila blei gjort. Jeg mener nemlig følgende:

Feilen i den partiinterne behandlinga av statsstøtten blei gjort høsten 1978 og ikke i mai 1979. Det skulle vært sendt ut på et tidspunkt der diskusjonen ville hatt noe å si for linja og ikke på et tidspunkt der vi sto med ryggen mot veggen.

Feilen i den partiinterne behandlinga av valglinja var at den ikke blei behandla høsten 78/ vinteren 79. I perioden fra februar/mars 79 mener jeg vi gjorde det beste ut av situasjonen. Å vente med å ha noen linje til i juni/juli da partiet var

ferdig med sin behandling ville vært den beste måten å sabotere partiarbeidet og valgkampen på.

Jeg har ikke ment å antyde at Magnus er mot enhver form for sentralisme, jeg har bare pekt på at det første innlegget hans ikke trakk noe sånt skille. Magnus mener at jeg polemiserer mot åpne dører, ved å trekke inn Oktoberrevolusjonen. Kanskje det? Men for å være mer dagsaktuell: Jeg mener at når først feilen var gjort med å ikke legge ut spørsmålet om statsstøtte til diskusjon, så var det for seint å gjøre det i mai. Da trengte vi en sentralisme som var sterk nok til å gjøre det rette. Er vi enige om dette, så polemiserer jeg mot åpne dører. En partidiskusjon fra mai til f.eks. september om statsstøtte ville kanskje ført til enighet. Men den ville utvilsomt ha ført til at KK ville bli nedlagt. Nå står vi derimot i den situasjonen at vi kan diskutere spørsmålet om statsstøtte i ro og mak og la landsmøtet avgjøre det.

Magnus bringer fanden inn i bildet og

for å holde meg til bibelske vendinger vil jeg si at jeg synes han leser meg som den samme herre leser bibelen. Han misforstår hele det avsnittet han siterer og trekker ut av det ei mening som ikke ligger der, nemlig at jeg skulle mene noe sånt som at linja ikke skulle vært diskutert dersom medlemmene var i tvil. Ansvar for misforståelsen ligger vel hos meg som ikke har uttrykt meg klart nok. Men det jeg mente å si i det sitatet er følgende: »...vi

kunne blitt enige om denne linja ... jeg (har) nemlig ingen som helst tvil om at partimedlemmene ville ha innsett behovet for ei kursendring.» Det siste er bare et innskudd som forklarer hvorfor jeg mener vi gjennom en slik partidiskusjon (som også jeg hadde ønska at vi hadde hatt) ville blitt enige om den linja vi i hovedsak fulgte.

Pål S.

SPØRSMÅL TIL

ST

Er det nå blitt vanlig at det er linjeskifte i partiet uten diskusjoner på grunnplanet?

Jeg tenker på den nye stilen med »personlig mener jeg» hvor du og A og Ø og andre viktige ml'ere uttaler dere om viktige spørsmål »helt for egen regning» og hvor ingen må tru at det er gamle partilinjier som endres eller nye som lanseres i disse personlige uttalelsene.

Hva annet enn nettopp det skal vi vanlige medlemmer av partiet mene? Sjøl har jeg vært med i bevegelsen i 5 1/2 år og har faktisk alltid forsvart *partilinja* med enighet utad og uenighet innad.

Det kan godt være at dette med fordel kan løses opp i tråd med de retningslinjene dere nå skisserer.

Men er det riktig at vi på grunnplanet først får kjennskap til dette i dagspressa? Er vi så baktunge - eller så uviktige - at ikke behøver diskuteres med?

For meningene dere kommer med er vel ikke så personlige at heller ikke SK/AU diskuterer seg i mellom (SK/AU eller ledende kamerater i andre forbindelser). Jeg mener påstandene i Ø is bok er vel ikke like nye for deg/dere som for meg?

Et annet eksempel på avgjørelser som tas over hodet på oss er dette med KK og statsannonser. I vår ble debatten plutselig avskåret tross stor uenighet. SK sto på at vi ikke skulle ha annonser. Så kuvending. Som vi leser om i avisa. Uten at vi har blitt spurt. Og si ikke at det ikke var tid til å høre vår mening om deres linjeskifte. Dette var en situasjon vi utmerket godt visste kunne inntreffe og som derfor kunne planlegges.

Spørsmålet er: Hva skejr med demokratiet vårt?

Janne.

S SVARER PÅ SPØRSMÅLA

Du spør om det er vanlig med linjeskifte i partiet uten diskusjoner på grunnplanet?

Svaret må bli: Nei. Det er ikke vanlig. Vi har endra linje i noen viktige militærspørsmål. Det kom som en konklusjon på mer enn tre år med diskusjoner av militærspørsmål på grunnplanet, på lagsmøter og på sommerleire. Det viktigste unntaket fra denne regelen er stats-

annonnene. Der skifta vi linje uten debatt på grunnplanet. Vi kunne hatt den debatten, dersom SK hadde vært forutseende nok. Riktig å kritisere oss her. Men i mai brukte vi nødretten. Da var det ikke tida for debatt, men for handling. Dette vedtaket kan fortsatt overprøves av landsmøtet i 1980. Nå bør det være fritt fram for enhver i partiet som ønsker å stoppe statsstøtta til å legge fram sitt syn og

kreve at landsmøtet skal stemme over det. Et slikt vedtak ville riktignok bety å legge ned KK som dadsavis, men *det* vil det også være tillatt å foreslå.

Jeg mener at vi fortsatt skal forsvare partilinja utad og debattere innad. Men problemet er jo at det er massevis av saker der partiet ikke har ei linje, ikke kan ha ei linje og ikke bør ha ei linje. Hva skal vi forsvare da? Tidligere fulgte vi en praksis med å late som om partiet hadde ei linje, fordi det sto noe om det i en Komintern-resolusjon, eller fordi en ledende kamerat hadde sagt noe om det. Men det er ikke partilinja. Jeg kan ikke se at Ø krenker den demokratiske sentralismen eller partilinja, han retter skytset mot en pervertering av den demokratiske sentralismen og av partilinja. Dette vil ikke skape mindre demokrati. Det vil skape mer demokrati. Det vil gi deg eller andre rett til å si når som helst: »Ø tar feil om Ungarn, hans kritikk av Stalin er gærn av følgende grunner.» Betyr dette utvanning av disiplinen? Ikke nødvendigvis. Vi kan konsentrere vedtaka våre om færre ting der vi innskjerper kravet til enhet utad, på den måten kan disiplinen og sentralismen også bli mer målretta, mer bevisst.

Når det gjelder meg sjøl, så er jeg svært tilbakeholden med å si min personlige mening. Jeg veit at uansett om jeg understreker at det dreier seg om min mening, så vil det bli tolka som partiets oppfatning. Når jeg intervjues om viktige politiske spørsmål i Klassekampen, skjer det derfor som oftest på grunnlag av vedtak i SK eller SKAU, slik som i militærdebatten. Derimot kommer jeg ofte opp i situasjoner der jeg blir spurt om hva vi mener om det ene eller det andre, på områder der jeg veit at partiet ikke har noen bindende vedtak. I såne tilfeller er jeg som oftest nødt til å ta et personlig standpunkt, men da presiserer jeg at dette ikke er diskutert i partiet. Skal jeg fratas den retten, ser jeg ingen mulighet til å være offentlig talsmann for partiet.

Kameratslig hilsen
Pål S'

OM KRISA I PARTIET

PS advarer i august-TF mot å legge skylda for frustrasjoner på SK sin planlegging og trekker fram vanskene internasjonalt og partiets alder som viktige (viktigstigere?) faktorer. Tja. Typisk uttalelse fra kamerater i avdelinga mi går omtrent som følger: »Her har vi slitt og slepi gjennom mange år - vi har flydd til de samme folka med liste etter liste, stilt de samme parolene til 1.mai tre år på rad uten noen gang å få gjort noe med det - vi ser ingen resultater, får aldri tid til å gjøre noe lokalt - hva er vi egentlig organisert som boligavdeling for?

En slik trøtthet og frustrasjon vil sjølsagt forsterkes av problemer som »Hvor går Kina?», »hva skal vi tru på?» og problemer med småunger, bekkenløsninger og heldagsjobb - men jeg mener i hvert fall at situasjonen nå i *hovedsak* er et resultat av langvarig mangel på dagskamp / organisering / vekst lokalt - og at det skyldes feilaktig planarbeid gjennom flere år der avdelinga er blitt pakkedisk for datoer og sentrale kampanjer over en lav sko.

Det er *ikke* i hovedsak et spørsmål om jobb og unger - for tenk på den enorme *resursen* det er med *mange* folk i jobb/fagforeninger over flere år, folk som har *egen* interesse av å slåss for daghjem og sikre skoleveier, folk som har bodd en stund og kjenner både mennesker og problemer i borettslaga, folk som har noen år på baken og har vunnet litt livserfaring. - MEN! som ikke har blitt gitt anledning til å slåss hverken på jobben (vi har attpåtil hatt en fagforeningsformann i boligavdelinga vår) eller med bolig/trafikk-saker fordi dette sto som punkt ortonhundre i planen.

Og sjølsagt er vi nødt til å gjøre noe *felles*, som parti - som KK, 1.mai og valg, men det forhindrer ikke en påstand om at det lenge har vært *linjefeil* i planlegginga

som kort og godt er neglisjering av livskilden til partiet: dagskampen.

Og den planlegginga må SK ta sjølkritikk for ettersom de er huene bakom planene - så skal nok vi i tur og orden ta sjølkritikk for å ha vært slove nok til å godta, bukke og springe i vei.

DEMOKRATI OG SENTRALISME

Og her er vi ved neste korsvei: PS sier i august-TF at kamerater ikke må kritisere ledelsens stil i TF fordi vi har samme feil sjøl??

Typisk reaksjon på sommerleiren i år: »Dette var ok, fordi det var første gang innledninga ikke har vært en facit vi har brukt resten av leiren til å dunke inn i leirdeltaker». Denne stilen - å dunke »linja» inn med firtomsspiker - er en hardnakka stil i partiet. Og den har vært solid fremma av partiledelsen i TF og andre fora. Det er en stil som fremmer servilitet og usjølstendighet og hemmer skikkelig enhet og slagkraft. Skal vi få noe skikkelig oppgjør med den, nytter det lite å unnskyldes SKs feil med at resten av partiet lider av det samme (hva ellers?) eller bli jomfrunalsk overrasket over at HGs »personlige meninger» om kong Sverre av en eller annen mystisk grunn er blitt »oppfatta som partilinja».

Jeg mener at det nettopp ettersom »dunk-fast-fasit-linja-ovenfra» - metoden har vært brukt så omfattende, er det *prisverdig* at det nå dukker opp kritikk av SK som ikke SK først har lagt fram av seg sjøl.

HVORFOR NÅ?

Jeg mener at det kommer av at SK i og med skandalen med KK sin økonomi brukte opp »tabbekvota» si.

Først en kjempegjeld (vi er ikke smålige i dette partiet når vi først slår til) - så uendeligheten av tid for det kommer tall og framdriftsplaner på bordet. Først redaksjonell avvisning av statsstøtte under debatten i KK våren 79 (samt i SKs interne sjølkritikk) - så helomvending

(sikkert riktig nok), men *uten* å yte noen form for oppreisning til de som hadde hevda slike meninger like før, eller en liten intern unnskyldning for at det var nødvendig å sette så mange partikamerater i politisk knipe ved at de den ene dagen argumenterte hardt mot statsstøtte (slåss for partilinja) - og den neste dagen leser i KK at pytt-pytt. Da blir folk sinna - og ikke bare de som er uenig i statsstøtte - fordi *metoden* er preget av arroganse og manglende skikkelig oppsummering/evt. sjølkritikk.

Derfor kjære SK - hold øyne og ører vidåpne for all kritikk, og ikke vær for raske med å slå los. Vi ønsker alle partiet med både SK og medlemmer i behold skal komme gjennom krisa sterkere og mer enhetlige!

Rodhette.

«Løgn og forvrengning ...
hvitglødende autoritetsshat
... Vi får bare håpe at flertallet
av norske soldater ikke
deler Vaages syn på militær-
tjenesten.»

KJ. NH&ST

«Skildringa er levende så
det er til å få frysninger av
... det er hverdagen han
skriver om.»

Stein Wilthil Øhrn,
Klassekampen

Lars A. Vaage

**ØVELSE
KALD
VINTER**

Debutant med
soldatroman

kr.48,-

OKTOBER

KAMPEN MOT ALKOHOL

I M-L RØRSLA

Den nye kommunistiske bevegelsen i Norge har inga linje for kamp mot alkoholisme og alkoholproblem. Lenin seier om dette: »Kampen mot alkoholismen er et sosialt spørsmål, et klasse-spørsmål. Et parti som representerer arbeiderklassen må ta stilling til et så aktuelt spørsmål som kampen mot alkoholisme er. Fordi om spørsmålet kan være ubehagelig, fordi om det kan være delte meninger om det, så kan en ikke gå utenom det.» (Kilde: »Store menns ord om rusdrikkene m.v.» Oslo 1922.) På Lenins tid stod det kamp om dette, og Bebel sa f.eks. »Etter mitt syn kan vi som parti ikke ta stilling til alkoholspørsmålet. Vi kan ikke stykke partiets virksomhet opp i småtterier». (Kilde: Krenchel: »I kamp mot overmagten» København 1930). Hvilken av de to linjene er det foreløpig vi har stått på? Uten tvil Bebels linje, og ikke på Lenins linje. For hva er det som kjennetegner alkoholspørsmålet i bevegelsen? Jo, det er sterkt delte meninger om det, bl.a. er det både alkohol-motstandere, folk som ikke vil ta stilling, og måtholdsfolk av forskjellige kategorier med i rørsla, folk som står for en restriktiv holdning og praksis, og folk som står for en liberal holdning og praksis, både i partisammenheng, på sommerleire, politiske møter, fester etc. Og vi har foreløpig sopt spørsmålet under matta og unngått å ta stilling til det som parti, stikk i strid med Lenins ord. Folk som jobber i Forbundet Mot Rusgift har pressa på i flere år for å få igang en debatt, eller i alle fall ei foreløpig avklaring med partiet, med hensyn til vårt arbeid. Dette har ikke skjedd, og vi er i stor grad blitt overlatt til å lede oss sjøl, uten å ha noen offisiell eller internt vedtatt alkoholpolitikk å holde oss til. Dette er sjølsagt uholdbart, og har vært uholdbart for oss lenge. Jeg mener at vi ut

fra partiets vedtekter har krav på ei skikkelig ledelse og skikkelig rettleiing av arbeidet vårt. Dette kan sjølsagt bare komme istand ved at partiet skaffer seg en alkoholpolitikk. Den diskusjonen som skal føre fram til dette, må ta hensyn til følgende:

EN LANG HISTORIE

Kampen mot alkoholen og alkoholismen har lang historie og stor grobunn her i landet. Avholdsørsla var den første store folkerørsla, og hadde på sitt største over en halv million medlemmer. Sjøl i dag regner en med at 15 - 20% av folket er totalavholdne, og at halvparten av folket ikke drikker mer enn 40% av det totale alkoholkonsumet.

DEN NYE KOMMUNISTISKE BEVEGELSEN

Den nye kommunistiske bevegelsen har vokst fram i hovedsak utafor avholdsørsla, og av den grunn kan kanskje avholdstanker og kamp mot alkohol virke merkelig. Men etter hvert som vi får framgang, er vi også nødt til å få fler representanter for avholdsørsla innafor rekkene våre. Dette betyr at det hele tida vil være motsigelser og diskusjoner på dette spørsmålet, dersom vi ikke kan ta oss tid til å meisle ut et klart syn, som kan virke overbevisende og vitenskaplig også overfor denne gruppa. Ei slik utvikling vil være parallell til den kampen som sto om alkoholspørsmålet i DNA fra århundredeskiftet og utover, hvor avholdslinja etterhvert vant fram i store deler av partiet.

ØKT ALKOHOLKONSUM

Alkoholforbruket i Norge har vist en stadig økende tendens, med fordobling av

alkoholforbruket i løpet av de siste tjue åra, og langt mer enn ei fordobling av de helsemessige, sosiale og medisinske skadene. At passiviseringa som dette forårsaker idag utgjør et viktig hinder for arbeiderklassen og folket, trenger en ikke å være avholdsmann for å se. Dette må, med nødvendighet føre til at kampen mot alkohol igjen vil få vind i seila. Spørsmålet er om det kommunistiske partiet skal stille seg likegyldig til denne kampen, eller om det skal forsøke å ta ledelsen i kampen også på dette frontavsnittet. Også innafor alkoholmotstanden eksisterer det, og har det alltid eksistert, to linjer. Den

linja som etter vår mening representerer proletariatets interesser står svakt i den tradisjonelle avholdsrørsla. Men det er denne linja som dominerer innafor Forbundet Mot Rusgift. Men denne linja blir svekka, og vil ikke kunne vinne fram, om ikke partiet vil ta ledelsen, men i stedet vil gå imot, eller være et haleheng til den proletare rusgiftkampen.

Som aktivt medlem av FMR synes jeg jeg har krav på svar på hvordan ledelsen i partiet og medlemsmassen i partiet ser på FMRs politikk.

Thorleif.

FORSVAR FOR MÅTEHOLDSLINJA

Jeg vil si meg helt enig i Thorleifs kritikk av at partiet har vært så uvillig til å få igang en skikkelig alkoholpolitisk debatt. Det er en feil, uansett hva vi mener om alkoholpolitikken. Thorleif har rett i kravet sitt om en diskusjon, så får det bli opp til partiet hva det ønsker å vedta.

Jeg vil anbefale partiet å ikke vedta Thorleifs forslag til linje. Han sier at den proletariske linja er sterkt representert i Forbundet Mot Rusgift. Det er jo ikke sikkert at partiet mener at den linja er spesielt proletarisk. Det må partiet kunne vurdere fritt, uavhengig av hvilken linje våre kamerater i FMR har fulgt til nå.

UENIGHETER UNDER OVERFLATA

En grunn til at vi ikke har fått noen diskusjon tidligere er at mange uenigheter har ligget under overflaten uten å komme fram. Mange som har vært uenige i FMRs linje har latt denne uenigheten komme til uttrykk ved å sabotere debatten, tie den ihjel. Det er også en feil, og for å bidra til å få uenighetene opp til overflaten skal jeg sjøl trække grundig i salaten: *Jeg er tilhenger av den «revisionistiske» måte-*

holdslinja. (Det er det navnet den har fått i en del innlegg i Klassekampen). Jeg mener det er høyst respektabelt å være totalavholds og å kjempe for at mange flere skal bli det. Jeg mener det er viktig å slåss mot alkoholmisbruket, men i motsetning til de prinisippielle avholdsfolka setter jeg ikke likhetstegn mellom bruk og misbruk. Kameratene i FMR bruker et argument som har noe for seg, men som de etter min mening trekker alt for langt. De sier at den som bruker alkohol påvirker andre mennesker til å gjøre det samme, mens den som ikke drikker påvirker folk til å ikke drikke. Der logiske konsekvensen av dette måtte bli partiet krevde avholdsløfte av medlemmene sine og at vi gikk inn for forbud som alkoholpolitisk strategi.

Hadde vi levd i et muhamedansk land, ville dette utvilsomt vært riktig. Men vi lever i Norge med sine tradisjoner på godt og vondt. Vi må gjøre revolusjon med det menneskematerialet vi har. Det er tilstrekkelig med motsigelser mellom oss og vanlige norske arbeidsfolk til at vi ikke bør skape enda fler. Det går utmerket godt an å bevise at et land uten alkohol og alkoholproblemer ville vært bedre,

m n jeg trur det ville være en dumnet av partiet både nå og under sosialismen å legge seg på ei forbudslinje. Noe sånt ville skape en demagogisk massebasis for reaksjonen. Et avholdsl fte i partiet, eller ei politisk linje som lå svært nær opp til å innføre et avholdsl fte, ville gjøre oss til en munkeorden i folks øyne, ei fanatisk sekt.

Thorleif nevner Lenin. Sitatet er ukjent for meg, og det er typisk at vi ikke finner noe sånt i de kjente verkene til Lenin. Det skal godt gjøres   påstå at Lenin så alkoholspørsmålet som så sentralt som det Thorleif gjør, og dersom vi ser på bolsjevikenes praksis, så gikk de ikke inn for noe prinsipielt alkoholforbud etter at de hadde tatt makta. Det har heller ingen andre sosialistiske land gjort.

MÅTEHOLDSLINJA

Jeg nevnte at jeg er tilhenger av måteholdslinja. Det betyr ikke at jeg støtter alkoholliberalismen. Når jeg sier måtehold, mener jeg faktisk *måtehold*. Til nå har FMRs argumentasjon behandla oss m teholdsfolk som alkoholkapitalens skumleste tjenere, fordi vi »smugler inn

alkoholakseptering bak en respektabel maske». (Dette er ingen overdrivelse.) En slik analyse av m teholdsfolk må føre til politisk isolasjon og er etter min mening en av grunnene til at FMR har tapt så mye terreng. Avholdsfolka burde heller ta utgangspunkt i det som ut fra deres synspunkt er positivt hos m teholdsfolka og samle en breiest mulig front mot de virkelige alkohol deleggelsene. Da kan de ha håp om å bli forstått og   oppnå noe.

Thorleif spør om hva partiet mener om FMRs linje. Jeg kan bare svare for meg sjøl. Som jeg har sagt til våre kamerater i FMR f r, mener jeg at FMR har ført en sektersk politikk der et usaklig angrep på Grete Waitz representerte det logiske høydepunktet. Denne linja har isolert FMR fra folk flest og diskreditert FMR også blant revolusjonære på en slik måte at det fornuftige dere har å si ikke har nådd fram. Slik situasjonen er i dag stiller jeg spørsmålstegn ved hva som kan oppnås ved å jobbe i FMR som ikke kan oppnås ved å jobbe i de store avholdsorganisasjonene.

Pål S

En ny MICHELET
Seilskuterroman
TIGER BAY
Innb.kr 89,- Hft.kr 75,-
OKTOBER

H STENS DEBATTBOK
«... gir m.a. ypperlige utgangspunkt for saklige diskussjoner om marxismen.»
Olav Dalgard,
Arbeiderbladet
«Det kan se ut som om det i og rundt AKP(m-l) foregår mer aktiv politisk tenkning enn i noe annet politisk parti.»
Carl Henrik Grøndahl,
Aftenposten
336 sider, kr. 69,-
OKTOBER

Klippet & forkorta

Dette er en ny spalte i TF. Her vil vi prente klipp frå andre blad. Her vil en finne samandrag og utdrag frå insendte artiklar. Kva vil vi med dette?

Å sakse frå andre blad kan vere ein fin måte å ta opp saker vi meiner har allmenn interesse. Det kan og vera måten å få fram synspunkt på, synspunkt som ellers kjem lite fram. Vi får mange innlegg omkring same emne eller problem. Vi kan ikkje trykke alle desse. Vi vil prøve å bote på dette ved å lage samandrag og utdrag. Tida vil syne korleis vi lukkast med dette. Vi tror det er bryet verd, om vi vil trygge ytringsfridomen og informasjonskravet. Vel møtt til DET BESTE frå AKP.

ROBIN HOOD JR:

Robin Hood jr. og Pål S. hadde polemikk om demokratiet i partiet i TF august. Her er eit utdrag frå ein seinare kommentar frå Robin Hood jr. i eit distrikts blad og svaret frå redaksjonen i distriktsbladet. j «... En helt annen ting er militærdiskusjonen. Her må red. enten argumentere ut frå at SK har rett på å forandre/forkaste alt som står i prinsipp-programmet eller bli sporsmalet må

vgjores idag og ikke om et år, fordi krigsfaren er overhengende og ei endring må foretas *straks* da det ville ha umåtelig stor betydning for krigen.

Da red. ikke gjør det siste, må jeg gå ut fra at han mener det første. Men verken han eller SK kan sette seg over følgende fra vedtektene: § «...sentralkomiteens oppgave er å sette i verk partiets linje på den mest kraftfulle og effektive måte, og *innfor den ramma* som program, vedtekter og landsmotets vedtak setter.» (Er dette bare en pen papirfasade?).

For det andre så omgår red. sporsmalet. Han prøver å framstille det slik at eksternt har Pål S. & Co begynt å rore på seg først etter at de har oppsummeringer av diskusjonene i partilaga. Forst vil jeg da bare nevne at jeg aldri har vært med på noen avstemning i partiet om militærtesene. Videre så har linja til SK vært å propagandere sin linje eksternt fra første stund, jamfor Rode Fane om SVs militærpolitikk. Støtter red. dette og. Hvis ikke når kan SK gå ut og polemisere mot prinsipp-programmet?

Min påstand er altså at SK har foretatt klare vedtektsbrudd, klarest gjennom programmet til RV. Jeg synes red. av

NÅR DU SKRIVER TIL TF, vær så snill og skriv tydelig. Ofte kan det være vanskelig å tyde meningen selv om vi gjør vårt beste. Feil av denne type er unødvendige, og koster oss mye ekstra tid (noe som vi ellers ikke har så overvettets mye av.

Bruk gjerne skrivemaskin med dobbel linjeavstand når du skriver. Skriver du i tillegg på A5 ark (delt A4 ark), ja da syns vi det er storvegs.

For å komme inn i TF trenger du ikke å skrive lange artikler som tar opp alt mellom himmel og jord - snarere tvert om. Korte artikler fører til at flere artikler kommer inn og flere emner kan debatteres.

Hilsen
Redaksjonen.

lokalbladet kan referere hvor i vedtektene det står at partiformannen har lov til å polemiseres eksternt mot prinsipp-programmet. Jeg venter spent!

Robin Hood jr.

OM Å VILLE EKSLUDERE SENTRALKOMITEEN - SVAR FRA LOKAL REDAKSJONEN

Robin Hood jr. (RH) gikk i forrige lokalblad (indirekte) inn for at Pål St. skulle bli ekskludert. Egentlig var anklagen retta mot hele SK, siden PS uttalte seg på vegne av SK. RH har her ett innlegg, men uten å moderere dette utsagnet. Jeg mener at slike uttrykk ikke hører hjemme i debatten, mener kameraten at PS skal ekskluderes er det en svært alvorlig sak som må fremmes for landsmøte, ikke bare slenges ut i en diskusjon på denne måten.

Har SK rett til å forkaste prinsipp-programmet?

Nei, jeg mener ikke det, men de har både plikt og rett til å hele tida vurdere om det som blei vedtatt er rett. Alle gjør feil, og vi er et svært ungt og lite parti, og

vil i lang tid komme til å gjøre kanskje til dels grove feil. Finner SK at noe i prinsipp-programmet ikke er i samsvar med virkeligheten (ikke er rett etter deres mening) må det være deres plikt å jobbe for å rette opp dette. På denne måten blei diskusjonen om militærprogrammet reist, jeg kan ikke se noe galt i det. Derimot bør en kritisere at den i SK som skreiv det førsteforslaget mente at dette ikke var noe særlig endring av prinsipp-programmet på dette området, det var feil. Når diskusjonen blei reist, og resultatet i partiet var såpass enstemmig, mener jeg at det ikke er noen vits i å vente til landsmøtet med å kunne gjøre vedtak (sjølsagt kan landsmøtet omprøve vedtaket viss det mener det er galt). Tvert om tror jeg det er andre saker det vil være rett å bruke tid på landsmøtet på, økonomien, metoder for ledelse/planlegging o.l.

Gikk SK ut offentlig før det var gjort noen oppsummering fra partidiskusjonen? At RH ikke har vært med på å stemme over militærpolitikken er mulig. Da har han enten ikke vært på møtet i avd. som diskuterte saken, eller så har avdelinga hans ligget helt nede. I siste tilfelle har både RH sjøl og DS et ansvar.

Red.

PARTISKOLEN TIL AKP(m-l) **HEFTER OG KURS**

1. NOEN MERKNADER OM UTVIKLINGA I KINA.

Selges internt i partiet. Pris kr. 10.-

2. FEIL OG MANGLER I VÅR FAGLIGE POLITIKK.

Utsolgt.

3. FINN JE: NOEN KRITISKE KOMMENTARER TIL KINAS UTENRIKSPOLITIKK.

Vurderer Kinas forhold til PLO og Mitt-Osten spørsmålet, Iran, den kommunistiske bevegelsen i vesten osv. Er Kina nå aktivt interessert i en allianse med

USA? Viser kjennsgjerningene at Kina forer en internasjonalistisk eller sjåvinistisk utenrikspolitikk? Pris kr. 10.00.

Selges bare til medlemmer av AKP(m-l), RU og NKS.

4. FAGLIG STUDIESIRKEL

Faglig studiekurs er utsolgt. Nytt og forbedra kurs er under arbeid. NB! den nye utgaven av faglig studiekurs skal

selges eksternt uten begrensninger.

Bestill snart!

Veiledende pris kr. 35.-

5. GJØR OPP MED DOGMATISMEN

Foredrag som Tron O holdt på SKPs partiskole sommeren 79. Et forarbeid til boka om marxismen. Kun i

begrensa opplag. Ingen restriksjoner på salget. Pris kr. 10.-

6. JUGOSLAVIA - ET SOSIALISTISK FORBILDE?

Inngaende analyse av økonomien og samfunnsforholda i Jugoslavia. Mange ferske faktiske opplysninger. Selges i

partiet og til venner av partiet. Pris kr. 10.-

7. PÅL SEVRE AN. VALGET 79. TO LINJER I KAMP

Avdekker årsakene til at valgkampen flere steder førte til stor framgang. Med kritikk av feil i partiet som andre steder førte til dårlig valgarbeid. Viktig bidrag til

diskusjonen om hva slags parti AKP(m-l) må utvikle seg til. Kan selges i partiet og til RV-aktivister. Pris kr. 10.-

8. MYNTZER: VANDRING GJENNOM EN ALBANERS TANKEVERDEN.

Et velskrevet oppgjør med Enver Hoxhas nye bok: *Refleksjoner om Kina*. Viser at Enver Hoxha ikke er i stand til å foreta marxistiske analyser. Nytt og inter-

essant stoff om Kina, opplysninger om Lin Biaos død m.m. Ingen restriksjoner på salget. Pris kr. 10.-

HVORDAN BESTILLE?

Hefter uten restriksjoner kan bestilles direkte fra Marx-Engelsskolen, eller kjøpes i nærmeste Oktober-bokhandel/kommisjonær. Hefter med visse restriksjoner på salget må bestilles direkte fra Marx-Engelsskolen. Alle hefter og kurs blir sendt i oppkrav. Bestill gjennom

navnet på en offentlig kjent kommunist. Send bestilling til:
Marx-Engelsskolen. Postboks 211.
Sentrum Oslo 1

Eller ring direkte til Marx-Engelsskolen
c/o Forlaget Oktober tlf: 35 38 71.

Studieutvalget i AKP(m-l).